

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **L. M. S.**, zastoupená JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem se sídlem Vídeňská 181, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 A 301/2018-112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Podáním ze dne 11. 9. 2018 žalobkyně požádala obec B. (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), o poskytnutí informací o podmínkách připojení stavby budovy č. p. X v obci B. na pozemku p. č. st. X v k. ú. B., splaškovými vodami na splaškovou kanalizaci obce ukončenou centrální čistírnou odpadních vod.

[2] Povinný subjekt reagoval na tuto žádost přípisem ze dne 3. 10. 2018, sp. zn. Běš/298/2018, ke kterému přílohou zaslal vyjádření k žádosti o informace ze strany společnosti VODOSPOL s.r.o. Tyto písemnosti byly žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce doručeny dne 10. 10. 2018.

[3] Žalobkyně podala dne 22. 10. 2018 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., v níž namítala, že povinný subjekt jednak neposkytl informace ve lhůtě, a informace ani nejsou kompletní.

[4] Povinný subjekt na stížnost žalobkyně reagoval přípisem ze dne 24. 10. 2018, ve kterém žalobkyni objasnil postup obce ve věci budování splaškové kanalizace napojené na centrální čistírnu odpadních vod (dále jen „ČOV“), a současně sdělil, že má poskytnuté informace za úplné. Zároveň postoupil stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. žalovanému.

[5] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2018, č. j. PK-KDS/4813/18, žalovaný rozhodl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. tak, že postup povinného subjektu při vyřizování žádosti ze dne 11. 9. 2018 (doručené dne 12. 9. 2018) potvrdil.

II.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 A 301/2018-112.

[7] Krajský soud konstatoval, že požadavky zákona č. 106/1999 Sb. byly v posuzovaném případě naplněny. Žalobkyně obecností formulace své žádosti předurčila míru obecnosti poskytnuté informace. Její požadavek o poskytnutí informací byl formulován poměrně zešíroka, avšak nikoliv tak obecně, aby nebylo možné seznat, jaké informace žalobkyně požaduje. Nebyl tedy důvod vyzývat žalobkyni k upřesnění žádosti ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Krajský soud nepovažoval za pochybení, když požadovaná informace byla žalobkyni poskytnuta „zprostředkovaně“, tedy skrze vyjádření Ing. J. P. Ztotožnil-li se povinný subjekt s obsahem tohoto vyjádření, bylo by zbytečné po něm požadovat, aby svými slovy sděloval žalobkyni totéž. Naopak pochybením povinného subjektu bylo, že reagoval na žádost až po uplynutí patnáctidenní lhůty vymezené v § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., nicméně nešlo o nedostatek mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud neshledal nedostatek ani v obsahu poskytnuté informace. Žalobkyni se dostalo informací o tom, jakým způsobem je obec B. odkanalizována, jak proces odkanalizace probíhá, že se jedná o stavbu povolovanou příslušným stavebním úřadem formou územního souhlasu nebo územním rozhodnutím, co je k žádosti nutné přiložit, včetně informace o tom, že projektovou dokumentaci může zájemci o stavbu nové kanalizační přípojky zpracovat kterákoli oprávněná osoba, nemusí se jednat o zástupce provozovatele, ani zástupce obce. Tedy obdržela informaci na to, na co se v písemnosti datované dne 11. 9. 2018 dotazovala povinného subjektu. Krajský soud rovněž neshledal postup povinného subjektu či žalovaného vůči žalobkyni stran poskytnutí informací diskriminačním ve smyslu žalobních tvrzení. Jediným zjištěným pochybením, nikoliv ovšem diskriminací, bylo pozdní vyřízení podané žádosti.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a) a d) s. ř. s.

pokračování

[9] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že obdržela informaci na to, na co se v žádosti ze dne 11. 9. 2018 dotazovala. Stěžovatelka se totiž nedotazovala u povinného subjektu na to, kdy a kým byla zpracována projektová dokumentace pro stavební povolení na stavbu „B. - Kanalizace a ČOV“, ani na to, zda stavba řeší splaškový kanalizační systém a centrální čističku odpadních vod v obci. Stěžovatelka se dále nedotazovala u povinného subjektu ani na to, který úřad povoluje stavbu nové kanalizační přípojky, jakou formou, co je nutné přiložit k žádosti a kdo může zájemci o stavbu nové kanalizační přípojky zpracovat projektovou dokumentaci. Stěžovatelka se dotazovala na podmínky připojení své stavby, tyto informace nedostala a místo nich dostala informace jiné. Stěžovatelka v průběhu řízení před správním orgánem poukazovala jednak na § 36 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je obecní úřad v přenesené působnosti povinen zajistit, aby veřejnosti byly zpřístupněny informace o podmínkách pro uzavření smlouvy podle § 8 odst. 6, mimo jiné o technických požadavcích na přípojky, a dále na § 161 odst. 1 věty druhé zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je na žádost mimo jiné stavebníka nebo osoby jím zmocněné povinen vlastník technické infrastruktury sdělit ve lhůtě 30 dnů údaje o její poloze, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby. Krajský soud se však neposkytnutím žádné podmínky připojení stavby stěžovatelky podle výše uvedených ustanovení nezabýval a jeho rozsudek tak trpí nedostatkem odůvodnění.

[10] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nesprávně neshledal postup povinného subjektu či žalovaného vůči ní ohledně poskytnutí informací diskriminačním. Krajský soud věděl o tvrzení stěžovatelky, že stále trvá její diskriminace v možnosti připojení její stavby č. p. X v obci B. splaškovými vodami na splaškovou kanalizaci obce ukončenou centrální ČOV oproti ostatním vlastníkům nemovitostí v obci B., že stěžovatelce dosud nebyly poskytnuty informace o podmínkách připojení její stavby na rozdíl od 305 žadatelů o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby B. - splaškové kanalizační přípojky na vyjmenovaných pozemcích v katastrálním území B. a K. Krajský soud také věděl o tom, že žalovanému i povinné osobě je z úřední činnosti dostatečně známo, že stěžovatelka usiluje o možnost připojení svých nemovitostí na splaškovou kanalizaci obce ukončenou centrální ČOV několik let.

[11] Závěrem stěžovatelka uvedla, že jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spatřuje v postupu krajského soudu, který neprovedl navržené důkazy, a tím znemožnil shledání postupu povinného subjektu či žalovaného vůči stěžovatelce stran poskytnutí informací diskriminačním v důsledku absence zjištění, že diskriminace cizinců veřejnou mocí je zvláště obvyklá na úrovni obecních samospráv a vychází z toho, že cizinci nejsou občany obce, tudíž nemají nárok na mnoho plnění, které obce svým obyvatelům poskytují.

[12] Na základě výše uvedeného proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, eventuálně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že povinný subjekt žádost stěžovatelky vyřídil přípisem ze dne 3. 10. 2018, k němuž připojil vyjádření společnosti VODOSPOL s.r.o. ze dne 12. 9. 2018, které svým obsahem zcela pokrylo předmět žádosti stěžovatelky, neboť v něm byly podrobně popsány podmínky připojení její stavby. Podle žalovaného tak byly stěžovatelce ze strany povinného subjektu kompletně a v souladu se zákonem o vodovodech a kanalizacích poskytnuty informace, na které se svou obecnou formulací dotazovala ve své písemné žádosti ze dne 11. 9. 2018. Požadavky zákona č. 106/1999 Sb. byly v případě žádosti stěžovatelky povinný subjektem zcela naplněny. K tvrzení stěžovatelky, že krajský soud nesprávně neshledal postup povinného subjektu a žalovaného vůči ní ohledně poskytnutí informací diskriminační, žalovaný konstatoval, že svým rozhodnutím o stížnosti stěžovatelku nijak nediskriminoval a neměl to ani v úmyslu. Jakákoli diskriminace k osobě stěžovatelky nebyla patrna ani ze spisu vedeného povinným subjektem k žádosti stěžovatelky. Nadto žalovaný není kompetentní se vyjadřovat k případné diskriminaci nebo nerovnému zacházení ve věci připojení k ČOV v obci B. Žalovaný, jakožto nadřízený správní orgán, se při rozhodování o stížnosti stěžovatelky omezil na zhodnocení, zda poskytnuté informace plně odpovídají předmětu její žádosti, což je podstatou stížnostního přezkumu podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný tedy shrnul, že postupoval zcela v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a také v souladu se základními zásadami správního řízení (včetně zásady zákazu diskriminace a rovného zacházení) a stěžovatelku nijakým způsobem nediskriminoval. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť

pokračování

je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelkou a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí.

[18] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému posouzení stěžovatelkou uplatněných námitek. Předmětem nyní projednávané věci je postup správních orgánů při vyřizování žádosti stěžovatelky o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž stěžovatelka namítala, že požadované informace nedostala.

[19] Z obsahu spisu vyplývá, že dne 12. 9. 2018 povinný subjekt obdržel písemnost datovanou dne 11. 9. 2018 nadepsanou jako „*Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. o podmínkách připojení stavby budovy č.p. X v obci B. na pozemku p. č. st. X v k.ú. B., splaškovými vodami na splaškovou kanalizaci obce ukončenou centrální ČOV*“. Ve čtvrtém odstavci tohoto podání stěžovatelka uvedla: „*Z výše uvedeného důvodu si Vás v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 o svobodném přístupu k informacím, dovoluji požádat o poskytnutí informací o podmínkách připojení stavby budovy č.p. X v obci B. na pozemku p. č. st. X v k.ú. B., splaškovými vodami na splaškovou kanalizaci obce ukončenou centrální ČOV.*“ Povinný subjekt reagoval na podanou žádost přípisem datovaným dne 3. 10. 2018, který byl téhož dne zaslán zástupci stěžovatelky do datové schránky (doručen byl dne 10. 10. 2018), v němž uvedl: „*Na základě Vaší žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. a dle zákona č. 101/2000Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů Vám zasíláme vyjádření firmy Vodospol s. r. o.*“ Součástí přípisu byla listina datovaná dne 12. 9. 2018, označená jako „*Žádost o poskytnutí informací JUDr. Muchny*“ a podepsaná Ing. J. P., vedoucím projekce společnosti VODOSPOL s.r.o. V ní bylo mj. uvedeno, kdy a kým (VODOSPOL s.r.o.) byla zpracována projektová dokumentace pro stavební povolení na stavbu „*B. – Kanalizace a ČOV*“, včetně konstatování, že stavba řeší splaškový kanalizační systém a centrální čističku odpadních vod v obci. Dále je zde uvedeno, že „*Areál bývalého lihovaru – budovy na pozemku p.č. st. X v k.ú. B. – se nacházejí v zóně, která byla již v minulosti odkanalizována splaškovou kanalizací se zakončením na stávající ČOV provozované f. Aquašumava s.r.o. Tento stav PD zpracovaná f. Vodospol s.r.o. respektuje a navazuje na něj. Kanalizační napojení splaškových odpadních vod do provozované splaškové kanalizace se zakončením ČOV, kdy splašková kanalizace je vedena v těsném sousedství a v příznivých sklonitostních podmínkách terénu podél budov č.p. X na pozemku st. X v B., bylo možno realizovat již kdykoli v minulosti od data realizace splaškové kanalizace ke stávající ČOV.*“ V posledním odstavci je pak konstatováno toto: „*Obecně lze říci, že v případě zájmu o zřízení nové kanalizační přípojky se jedná o stavbu, kterou povoluje příslušný stavební úřad formou územního souhlasu nebo územním rozhodnutím. K žádosti je nutné přiložit projektovou dokumentaci s příslušnými přílohami a doklady, kterou zpracovala oprávněná osoba. Tuto dokumentaci může zájemci o stavbu nové kanalizační přípojky zpracovat kterákoli oprávněná osoba, nemusí se jednat o zástupce provozovatele, ani zástupce obce.*“

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje ve shodě s krajským soudem, že stěžovatelka položila ve své žádosti o poskytnutí informací ze dne 11. 9. 2018 jeden relativně obecný dotaz ohledně podmínek připojení své nemovitosti na splaškovou kanalizaci obce. Žádost stěžovatelky přitom nebyla nesrozumitelná, či natolik obecná a nekonkrétní, aby nebylo možné poznat, jaké informace stěžovatelka požaduje. Povinný subjekt tedy neměl důvod (povinnost) vyzývat stěžovatelku k upřesnění žádosti ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud zcela správně uzavřel, že informace poskytnutá povinným subjektem byla zcela vyčerpávající a odpovídala obecně specifikovanému předmětu stěžovatelčiny žádosti. Pokud stěžovatelka hodlala získat konkrétnější (podrobnější) informace, pak měla předmět své žádosti i konkrétněji specifikovat, případně měla možnost podat novou konkrétnější žádost o poskytnutí informací. Námitka stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil otázku úplnosti poskytnuté informace, je proto nedůvodná.

[21] Námitka stěžovatelky, že byla diskriminována, se pak míjí s předmětem soudního přezkumu. V nyní posuzované věci je předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného a postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., kde žádná diskriminace stěžovatelky ze spisu zjištěna nebyla a ostatně i sama stěžovatelka diskriminaci v tomto řízení netvrdí. Z tvrzení stěžovatelky vyplývá, že se cítí být diskriminována postupem obce ve věci připojení své nemovitosti na splaškovou kanalizaci ukončenou centrální ČOV. Pokud stěžovatelka s postupem obce při zpracování dokumentace a budování splaškové kanalizace ukončené centrální ČOV nesouhlasí, má možnost podat návrhy, připomínky či podněty podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

[22] Pokud jde o neprovedení navržených důkazů krajským soudem, jimiž stěžovatelka chtěla prokazovat tvrzenou diskriminaci, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že *„Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo je však nezbavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.“* Těto povinnosti v projednávané věci krajský soud dostal, konstatoval-li v odůvodnění rozsudku, že tyto důkazy neprovedl, neboť by to bylo zjevně nadbytečné vzhledem k důvodům, pro které žalobu zamítl.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 21. prosince 2022

David Hipšr
předseda senátu